

ASSISI-NYT – MARTS 2007

Foto Fr. Max Mizzi OFM Conv. ©

*Det enkle og smukke kapel i Klarissernes kloster "San Quirico" i Assisi
d. 17. marts 2007 efter fastetidens særlige aftenbønner*

Kæreste Assisi-venner.

Søndag d. 4. marts kom foråret for alvor til Assisi, hvor vi i det strålende solskin havde op til 20 graders varme. Pilgrimme og beboere i Assisi smed den tunge vinterfrakke, og alle steder sad glædesfyldte mennesker og nød søndagens varme forårssol i let påklædning. I de følgende dage fortsatte det smukke, lune vejr, og naturen reagerede prompte. Allerede om tirsdagen var de tidlige buske som for eksempel den gule Forsytia og de hvide og lyserøde kirsebærtræer sprunget ud i en farvesymfoni, som står smukt til de mange grønne nuancer på marker, enge og grøftekanter, der er prydet af småblomster i alverdens farver. I dagene derefter kunne vi nærmest time for time følge, hvordan de første træer udfoldede deres sarte, lysegrønne skud. Fuglene synger og er travle i den smukke natur, og også i hele dyreriget kan vi følge fødslen af nyt liv efter vinterens dvale. Atter oplever vi den guddommelige cyklus for hele skabelsen, hvor vinterens meditative indadvendthed, tilbagetrækning, stilhed og fordybelse afløses af udfoldelse, manifestation, aktivitet og skabertrang - de to dualiteter, som hele verdensaltet synes præget af.

Livet i Assisi i marts – forberedelse til påsken

Samtidigt med at livet vender tilbage i naturen, er der som sædvanligt også blevet mere liv i Assisi efter vinterperiodens næsten mennesketomme gader. Som det er blevet en

tilbagevendende tradition, er det tiden, hvor skoler, læreanstalter og universiteter tager på ekskursion til Assisi, og vi ser derfor især mange unge mennesker - skolebørn og studerende - i gaderne. I grupper vandrer de højstemte og forårskåde igennem byen, mens deres lærere fortæller og udpeger den ene kirke og seværdighed efter den anden. Naturligvis tilbringer de også tid på de vigtigste helligsteder, hvor de møder franciskanerne og lytter til beretningerne om Frans, Klara og Franciskanerordenens virke i vor tid.

Marts i Assisi er dybt præget af fastetidens særlige spirituelle praksis med bønner, meditationer og messer, der igennem de 40 dage forbereder hjerternes åbenhed for modtagelsen af det indre Kristusmysterium under den hellige uges mange særlige messer og andagter i Assisi. I denne renselses- og forberedelsestid er der i Assisi hver dag særligt dybe og smukke andagter. Hver fredag i de 5 fredage op til palmesøndag har vi i Basilica di San Francesco en særlig franciskansk andagt med ære af Kristi og Frans' offer. Vi er nok omkring 150 munke, nonner, lægsøstre og lægbrødre, der tillige med andre af Assisis beboere mødes til en vesper foran hovedalteret i underkirken, hvor vi synger aftenbønner i vekselsang afløst af læsning fra Biblen og en prædiken. Højdepunktet er, at efter vesperen bæres det trækors, der med en tronekrone symboliserer Kristi offer, i procession fra hovedalteret til Cappella di Santa Catharina, mens vi på latin synger "Corda Pia inflammantur dum Francisci celebrantur stigmatum insignia" (Spirituelle hjerter bryder i brand, når Frans' berømte stigmater fejres). Når vi er ankommet til Cappella di Santa Catharina, falder vi alle på knæ, mens de unge munke synger en særlig franciskansk hymne, hvor alle vi øvrige deltagere efter hvert vers svarer med "Jesus Christe Crucifixe miserere nobis" (Den korsfæstede Jesus Kristus forbarm dig over os).

Corda Pia-andagt i Basilica di San Francesco d. 9. marts 2007

En anden særlig forberedelse til påsken, kaldet "Adorazione delle quarant'ore" (de 40 timers tilbedelse), afholdes hver aften i fastetidens 40 dage. Kristus som det hellige

sakramente (det brød, der er forvandlet til Kristi legeme) bæres rundt i hele Assisi, hvor det æres med bønner, vekselsang og meditation i Assisis forskellige kirker, og således i alt 40 timer. Da jeg en aften sad i meditation i Klarissernes kloster "San Quirico", var jeg igen dybt berørt over den store åndelige bevågenhed, der tydeligvis er til stede omkring Klarisserne. Gudsrigets indstrømning af medfølelse, sammensmeltende kærlighed, fred og glæde var så kraftfuld, at jeg igen reflekterede over Klarissernes vigtige medvirken til, at "*the Spirit of Assisi*" kan vække, berøre, believe, forløse og forvandle så mange hjerter. I næsten 800 år har tusinder af Klarisser i Assisi ofret et normalt, aktivt og udadvendt liv for et liv i afsondrethed i en permanent indre bøn- og meditationspraksis som en hjælp til Jordan og Menneskeheden. Hvor er det en gave! Klarissernes "San Quirico" kloster i Assisi er et af de klostre, hvor de unge Klarisser trænes til en fuld optagelse i ordenen, og den aften, hvor jeg deltog i den særlige fastevesper, var der 18 Klarisser til stede i det lille kapel – de fleste af dem smukke unge kvinder. På trods af deres offer, er de alle milde, smilende og helt tydeligt fyldt af den glæde, der kommer af en absorbering ind i et levende Gudsnærvær i hjerterne. Som en særlig venlig gestus, gav de mig smilende accept til, at jeg tog et billede i kapellet lige efter afslutningen af vesperen, og det er med glæde, at jeg således kan dele dette sjældne foto med jer læsere af *ASSISI-NYT* (billedet indsat øverst i nyhedsbrevet).

Har du lyst til det, kan du læse meget mere om fastetiden og påsken i Assisi i følgende tidligere numre af *ASSISI-NYT*, som findes på hjemmesiden:

April/Maj 2006 (påsken)

Marts 2006 (fastetiden)

April 2005 (påsken, især dette har en længere beskrivelse)

Marts 2005 (fastetiden)

Samt om Klarisserne i:

Januar 2006

Kristne mystikere i *ASSISI-NYT*

I serien om kristne mystikere og helgener, som jeg i forskellige numre af *ASSISI-NYT* har delt med jer læsere, har jeg naturligvis løbende haft et hovedfokus på Frans og Klara, men jeg har også indimellem delt min fordybelse i andre mystikere med jer læsere, nemlig

Skt. Antonius af Ægypten, en af de første ørkenfædre samt forløberen for klosterbevægelserne (*ASSISI-NYT – marts 2005*)

Skt. Josef af Copertino, den store franciskanske mystiker og leviterende helgen (*ASSISI-NYT - oktober 2004*)

Skt. Antonius af Padua, den mest elskede franciskanske mystiker efter Frans (*ASSISI-NYT – marts 2005*)

Skt. Bonaventura, den franciskanske mystiker og kirkelærer, der evnede at forbinde en strålende intellektuel begavelse med et følsomt, levende hjerte (*ASSISI-NYT – maj 2005*)

San Lorenzo og Santa Lucia – to af Kristendommens tidlige martyrer (*ASSISI-NYT – julen 2006*)

samt

Padre Pio da Pietrecina, den nok største af vore nutidige franciskanske mystikere (artikel på hjemmesiden *Padre Pio – Guds mand* samt *ASSISI-NYT – juli 2006*)

Jeg har i dette arbejde været bevidst om, at det – bortset fra flere beskrivelser af Maria i forskellige nyhedsbreve samt Klara og Santa Lucia – udelukkende har været mandlige mystikere, der jo - som følge af mere end 3.000 års patriarkalsk samfundsstruktur med højere status for mænd - som regel har været langt mere synlige i samtiden og eftertiden.

Den Katolske Kirke har imidlertid gennem tiderne helgenkåret en del kvinder ud af de i alt ca. 7.000 kårrede, hvis liv er mere indgående beskrevet. Herudover er der ca. 7.400 helgener og martyrer, som vi ikke har så præcis viden om, heriblandt også nogle kvinder. Jeg har ofte tænkt, at jeg gerne i nyhedsbrevene vil give mere opmærksomhed til nogle af de kvinder i historien, der som følge af et bemærkelsesværdigt liv i tjeneste er blevet så store forbilleder, at Kirken har valgt at helgenkåre dem. Dette nyhedsbrev er således dedikeret til disse kvinder, der går og gik en vej med en praktisering af så høje idealer, at de som forbilleder er elskede og værdsatte af millioner af mennesker gennem tiderne op til vor tid.

Pilgrimsfærd i Umbrien

En skøn majdag i 2006 tog Pater Mizzi og jeg af sted på en af mig meget længe ønsket pilgrimstur til et af de smukkeste områder i det sydøstlige hjørne af Umbrien, hvor den ene idylliske bjergby afløser den anden. Turen skulle gå til Cascia og Norcia ca. 60 km fra Assisi, men da vi ønskede at opleve mere af den smukke natur i området, valgte vi en god omvej, der snoede sig gennem dale, smalle bjergkløfter og højsletter. Tidligt om morgenen tog vi af sted i det mest pragtfulde majvejr med sol og friskudsprungne træer og buske overalt, også på højsletterne, hvor sporene efter vinteren endnu var synlige på en ganske morsom måde. Højsletten med dens blomstrende træer og buske, saftigt grønne marker med tusindvis af blomster i alverdens farver lå udbredt for vore øjne, og langs hele vejen, vi kørte ad, var der ca. 2,5 meter høje træpæle med ca. 10 meters afstand. Pælene var bemalet med forskellige farver og angivelser af højden, og er om vinteren et vigtigt redskab for dels at kunne finde og følge vejen og for at kunne måle, hvor højt sneen ligger. Efter flere ophold ved udsigtpunkter, hvor vi kunne nyde den storslåede udsigt over dale og bjerge, nåede vi sidst på formiddagen til et af pilgrimsturens vigtigste mål, byen Cascia, der ligger så smukt snoet op på siderne af et bjerg med fantastisk udsigt over dalene. Jeg ønskede at besøge denne by, fordi den rummer graven for en af de i Italien mest elskede kvindelige helgener og mystikere, *Skt. Rita af Cascia*.

For at kunne modtage de tusinder af pilgrimme, der hvert år strømmer til Skt. Rita af Cascias grav, er der i vor tid bygget et stort, moderne, klosterkompleks og en stor, moderne Basilika op omkring et fattigt, ydmygt kloster, som både på Ritas tid samt i vor tid i den nye klosterafdeling bebos af kvindelige og mandlige medlemmer af Augustinerordenen (Ordo Sancti Augustini – OSA). Ad en lang allé, der fører op til den store Basilika med Skt. Ritas smukke gravkapel, er der pilgrimsfaciliteter og fra højtallere strømmede lyden af munkenes og nonnernes bøn og messer uophørligt ud over os, der var på vej ind i Basilikaen. I forbindelse med klosterkomplekset blev der endvidere i

1940'erne opført et nyt hospital, en skole og et børnehjem, som stadigvæk drives af ordenen. Efter at Pater Mizzi og jeg havde fordybet os ved Ritas grav i den store Basilika, tog vi på en guidet rundvisning i det oprindelige, ydmyge middelalderkloster, der rummer relikvierne og vidnesbyrdene om Ritas liv. Vi kunne på denne tur lytte til den unge augustinermunks levende fortællinger om et bemærkelsesværdigt liv:

Skt. Rita af Cascia

Skt. Rita af Cascia

Den hellige Rita blev født i 1381 i en lille by, Roccaporena, der ligger i en slugt mellem bjergene få kilometer fra Cascia. Hun blev født ind i en bondefamilie af hårdtarbejdende forældre, der var kendte for deres næstekærlighed, og som derfor blev kaldt "Jesus Kristi fredsskabere" i en tid, hvor snart sagt alle sloges mod alle. Allerede som stort barn havde Rita en stærk længsel efter et liv i afsondrethed og bøn, og gav udtryk for, at hun ønskede at blive nonne. Hendes forældre bestemte dog, at hun skulle giftes, og som ganske ung indvilgede hun i at ægte en mand fra egnen, Paulo Ferdinando Mancini. Hendes ægtemand var alt andet end præget af den hellighed og det asketiske bønsliv, som Rita allerede da udviste. Han var grov med et udsvævende liv i druk, vold og utroskab. Allerede få dage efter brylluppet lod han sit hidsige temperament gå ud over Rita, og mandens udskejelser fortsatte langt ind i deres 18 års lange ægteskab. Ritas dedikation til familien, hendes kærlighed, omsorg og dybe bønsliv blødte dog lidt efter lidt ægtemanden op, og det fortælles således, at han blev til en ærlig og hårdtarbejdende bonde inden sin død. De fik tidligt i ægteskabet to sønner, sandsynligvis tvillinger. Rita blev styrket til at klare prøvelserne i disse vanskelige år ved hjælp af sit bønsliv – ofte trak hun sig tilbage i bøn i afsidesliggende bjerggrotter og på toppen af et nærmest ufremkommeligt, højt, spids bjerg ved Roccaporena. Hvordan hun er kommet derop,

synes nærmest en gåde. I dag er der rejst et lille kapel på den spidse top, hvor Rita bad, og pilgrimme kravler med møje og besvær åbenbart stadigvæk derop.

*Skt. Rita af Cascia bad ofte på toppen af dette bjerg ved Roccaporena.
Læg mærke til det lille kapel på toppen. Forneiden skimtes nogle af husene i Roccaporena*

Ikke nok var Rita en usædvanlig kærlig og hengiven hustru og mor, men hun blev også kendt for sin mildhed, godhed, kærlighed og store omsorg for alle i sognet. Tit fandt man hende ved sognebørnenes sygelejer i pleje af den syge eller i andre situationer, hvor hun hjalp til, når der var nød - som en Middelalderens Mother Teresa. Hun var elsket af alle i sognet, der aldrig gik forgæves efter Ritas hjælp. Efter 18 års ægteskab døde hendes mand i en af den tids så jævnlige blodige fejder mellem forskellige grupperinger i samfundet. Hendes to sønner, der havde arvet faderens hidsige temperament, svor, at de ville tage hævn. Ritas hjerte var nærmest sønderknust over, at hendes sønner var på vej til at begå den største synd af alle – at blive mordere. Hun bad inderligt til Gud om, at han hellere måtte tage hendes sønner til sig, end at lade dem blive mordere, og hendes bønner blev hørt. Kort efter blev de alvorligt syge og døde af en af den tids mange epidemier med moren ved deres side. Traditionen fortæller, at ved Ritas mellemkomst og kærlige pleje af sine sønner, nåede de på dødslejet at tilgive faderens mordere og også selv opleve sig tilgivet.

I løbet af ganske kort tid havde Rita, som kun var først i tredive, mistet både ægtemand og børn – et slag, der nok havde kunnet slå benene væk under de fleste. I sorgen så hun dog også en mulighed for at realisere sit brændende ønske om helt at give sit liv til Gud som augustinernonne. Hun søgte om optagelse i det nærliggende augustinerkloster i Cascia, men priorinden afslog Ritas ønske, idet man kun optog jomfruer og ikke enker. Det fortælles, at efter gentagne afslag og forsatte bønner gennem et par år fik Rita en nat en åndelig oplevelse, hvor Johannes Døberen og Den Hellige Augustin førte hende til klosterporten i Cascia, som åbnede sig helt af sig selv. Da priorinden om morgenen fandt Rita indenfor i det lille kapel, der ligger lige inde for klosterporten, skønnede hun, at det måtte være Guds vilje, og hun opgav derfor sin modstand mod at optage Rita i ordenen. Klosteret mildnede sine regler, og ca. 34 år gammel modtog hun ordensdragten. I den første tid som novice i klosteret fik Rita en umulig opgave af priorinden som en form for testning af hendes fromhed. I klostergården var der en gammel vinstok, som havde været død i flere år. Priorinden bad Rita om dagligt at vande den døde vinstok, og som ved et mirakel begyndte den igen at skyde. Vinstokken kan stadigvæk ses voksende op af væggen til klosteret, ligesom der er en have med masser af blomsterkrukker som et minde om Ritas evner for at genoplive døde planter. Det fortælles også, at Rita tog vare på problemet med de bier, som havde bikuber i klosterets forvitrede vægge. Da de andre nonner klagede over, at de uophørligt blev stukket af bierne, bad Rita til Gud og blive igen hørt. Bierne ophørte med at stikke, og det siges, at også i dag har bierne i klosteret ingen brod.

*Vinstokken i Cascia-klosteret, som Skt. Rita ifølge traditionen genoplivede.
Cascia ligger højt, så i det tidlige forår var vinen endnu ikke udsprunget.
Til højre ses porten til klosteret, som ved guddommelig indgriben blev åbnet for Rita*

Rita blev 76 år gammel, idet hun døde i 1457. Fra sin optagelse i ordenen og resten af sit liv og således i ca. 40 år levede hun inden for klosteret mure i evig bøn og soning samtidigt med at hun tjente sine medsøstre, også når de var syge. Hun fastede, sov på gulvet, bad og mediterede uophørligt, og i løbet af årene blev hun mere og mere absorberet indad i et liv med talrige mystiske erfaringer. Disse mystiske erfaringer kronedes i 1441 – Rita var da 60 år gammel – med at hun modtog et tegn på sin dybe forbundethed med Kristus. Som det skete dagligt, lå Rita en morgen på knæ i bøn foran et krucifiks af den korsfæstede Kristus, da en stråle af intenst lys pludselig udgik fra Kristi tornekrone og ramte Rita i panden – hun var blevet stigmatiseret. Såret, der ikke ville læges, bar hun resten af sit liv.

Klosteret i Cascia – her modtog Rita Kristi sårmærke i panden

I de sidste år af sit liv var Rita syg af tuberkulose. Ved sit dødsleje fik hun besøg af en kvinde fra hjembyen, Roccaporena, som spurgte, om der var noget, hun kunne gøre for Rita. Rita bad om at få en rose fra familiegården. Det var i januar måned, så kvinden drog tilbage uden håb om at kunne opfylde Ritas ønske, men i haven ved Ritas hus var der en rosenbusk som på dette tidspunkt i det bidende kolde januar blomstrede med en eneste rose, som kvinden herefter mirakuløst kunne bringe til Rita. Efter Ritas overgang begyndte der straks at indløbe beretninger om de mange mirakler, der fandt sted ved hendes grav, og allerede 10 år efter hendes død godkendte den lokale biskop den bevægelse, der opstod omkring hende. I 1627 blev Rita saligkåret. I forbindelse med saligkåringen blev Ritas grav åbnet, og hendes legeme blev fundet helt bevaret. I 1900 blev Skt. Rita helgenkåret.

I dag ligger Skt. Ritas mumificerede legeme i en glaskiste i et overdådigt kapel i den store Basilika. Gravkapellet er smykket med gaver fra de mennesker, som har oplevet sig hjulpet efter Skt. Ritas forbøn, ligesom der ligger utallige små sedler med anmodninger

om hendes forbøn. Da Pater Mizzi og jeg besøgte en af de afsidesliggende bjerggrotter i Roccaporena, hvor Rita dagligt bad, inden hun blev optaget i augustinerordenen i Cascia, var det helt tydeligt, hvor elsket Rita er selv i dag. Grottens klippevægge var helt overklistret med små sedler med bønner om Ritas forbøn og små fotos af de mennesker, der havde brug for guddommelig hjælp. Aldrig har jeg set så mange vidnesbyrd om menneskers tro på en helgens evne til at gå i forbøn hos Maria og Kristus, og bønnerne var skrevet på mange sprog. Kendskabet til Rita bredte sig nemlig ud i hele den katolske verden, og som en af de mest populære helgener er hun især elsket i Italien, Spanien, Frankrig, Sydamerika, Filippinerne, USA og Irland. Det er naturligvis især søgende kvinder, der føler stor dedikation for Skt. Rita, fordi de i hende ser en kvinde, der på trods af alle livets vanskeligheder og prøvelser som hustru og mor stedse evnede at udvikle evnen til kærlighed og omsorg i en stadigt dybere overgivelse til kærlighedens og medfølelsens Herre.

I kunsten afbildes Rita i sin ordensdragt ofte med et krucifiks i armene eller i bøn foran det krucifiks, hvorfra hun fik sit sårmerke i panden. Også i Assisi har vi i Chiesa Santa Maria Sopra Minerva på Piazza Comune en statue af Rita med krucifikset i armene. På grund af miraklet med rosen på hendes dødsleje ses hun også sommetider med en rose, og i Italien velsignes de såkaldte Rita-roser på hendes festdag, som er d. 22. maj. Som skytshelgen anråbes Rita ofte i forbindelse med desperate situationer, ulykkelige ægteskaber og mod barnløshed, idet hendes forældre var langt oppe i årene, da de endeligt fik deres eneste datter.

Skt. Rita af Cascia ved den gamle Maria-kirke i Roccaporena, hvor hun blev gift

I afventning af guddommelig indgriben

Rundvisningen i det gamle, fuldt bevarede middelalderkloster, hvor Rita boede, var ved at være slut. Den lille gruppe ledsaget af augustinermunken var stoppet op ved Ritas diminutive celle, hvor hendes slør, ordensdragt m.v. bliver opbevaret. Pater Mizzi og jeg blev så optaget af den lille celle, at vi ikke opdagede, at gruppen forsvandt – inkl. gruppeføreren, som havde fortalt os, at vi skulle følge ham, fordi klosteret var lukket af for offentligheden bortset fra disse guidede ture. Vi stod rådvilde alene tilbage, men forsøgte at finde vej ud. Vi havnede i en lukket klostergård med to udgange, som begge var låste. Da vi vidste, at det nye klosterkompleks, som er bygget omkring det gamle kloster, også indeholder afdelingen for augustinerordenens nonner, der lever i total afsondrethed som Klarisserne, var vi ikke glade for at begynde at banke på de lukkede døre og måske forstyrre nonnerne. Så vi blev enige om, at vi i Ritas fodspor måtte afvente guddommelig indgriben og en klosterdør, der helt af sig selv åbner sig – for os mod friheden. Det morede vi os meget over. Da vi havde ventet og moret os et stykke tid, uden at den guddommelige indgriben synes at blive tildelt os, eller vi i hvert fald ikke var tålmodige nok, måtte vi nølende selv forsøge at udvirke et mirakel. Vi gik hen til en af de lukkede døre og begyndte at banke. Efter ganske meget banken blev døren forsigtigt åbnet, og bag den stod en af de isolerede augustinernonner og kiggede forskræmt ud på os! Da vi havde fortalt hende om vor bortkomst fra gruppen, lyste hendes ansigt op i et strålende smil, og småsnakkende ledsagede hun os gennem gangene i deres kloster og ud i friheden. Måske også hun fandt denne lille forstyrrelse af deres isolerede, kontemplative liv helt befriende?

Da vi lettede var kommet ud i det fri, fortsatte pilgrimsfærden til Norcia, som er fødebyen for den helgen, som om nogen er den kristne klosterbevægelses fader, Skt. Benedikt af Norcia, stifteren af Benediktinerordenen i 529 – den ordensbevægelse som langt ind i Middelalderen var den største og førende inden for kultur, undervisning og videnskab. Historikere taler om Benediktinerordenens betydningsfulde rolle som civilisationsbærer gennem flere århundreder, og det er tusinder og atter tusinder af benediktinermunke vi kan takke for, at Biblen og andre religiøse skrifter blev mangfoldiggjort. Mange benediktinermunkes vigtigste opgave i klostrene var nemlig at afskrive tekst efter tekst ofte på den mest kunstfærdige måde med smukke religiøse billeder i farver og guld. Denne tur, store helgen samt hans søster Skt. Scholastica, vil jeg fortælle om en anden gang.

Store kvinder i Kristendommen

Når jeg fordyber mig i et liv som Ritas og mange andre af helgenerne gennem de svære og ekstremt lidelsesfyldte epoker i menneskeheden historie, er det med en oplevelse af at se Guds plan, nåde og kærlighed – se Guds ”fingeraftryk” i en kontinuerlig proces. Vi kan finde disse store helgener og mystikere til alle tider og gennem deres pionerindsats i liv, hvor de viste så megen medfølelse, kærlighed og for manges vedkommende praktisk tjeneste af næsten, må de have været til uvurderlig trøst og håb for de mange, der levede så svære, fattige og lidelsesfyldte liv. Samtidigt var de banebrydende inden for mange områder, og i deres intense bønsliv tjente de som en åben dør mellem Gud og menneskeheden. Gennem dem kunne Gud være til stede midt i lidelsen, og når det tilsyneladende passede ind i planen endvidere udvirke de utallige mirakler, som fandt sted i kølvandet på disse mystikere. De kvindelige helgener og mystikere er endvidere et vidnesbyrd om, at på trods af den meget sekundære rolle, som kvinder havde i disse tider,

kan også kvinder være med til at bane nye veje for samfundsudvikling og højnelse af bevidstheden. Blandt disse store kvinder indenfor Kristendommen er de mest kendte:

Hildegard von Bingen (1098-1179)

Klara af Assisi (1293-1353)

Birgitta af Vadstena (1303-1373)

Katarina af Siena (1347-1380), kirkelærer

Theresa af Avila (1515-1582) kirkelærer

I vort tid står Mother Teresa nok som det mest strålende eksempel, hvis gerning og lære millioner af mennesker forholder sig til og nærer dyb respekt for.

Har du lyst til at læse mere om Rita af Cascia og Augustinerordenen, er her nogle link:

<http://www.santaritadacascia.org/> - Augustinerordenens hjemmeside om Rita og om Cascia

<http://www.osanet.org>, Augustinerordenens hovedhjemmeside, hvorfra der kan linkes til ordenens mange grene rundt om på jorden.

Santa Maria della Plebe, den gamle kirke i Roccaporena, hvor Rita blev gift

Lige i disse dage, hvor foråret også er kommet til Skandinavien, ser vi nok alle frem til den snarligt kommende påskeuge, og den velkomne pause i hverdagens mange, måske krævende gøremål og opgaver, som påskedagene giver mulighed for. Hvis pausen bruges til i endnu større grad at rette vor bevidsthed indad mod kærlighedens og fredens kilde i en overgivelse til det indre påskemysterium, vil vi med fornyede kræfter, entusiasme og

glæde kunne tage fat på de opgaver, der må ligge og vente. Må den kommende påskeuge betyde en intensiveret indstrømning af den guddommelige kraft og kærlighed, som kan muliggøre en større forløsning og forvandling i Menneskehedens og Jordens tungere, kollektive bevidsthedslag.

Med vore ønsker om en dyb og inderlig påskefejring for jer alle sender vi

De kærligste hilsner - fred og alt godt fra Assisi

Bente

En af de bjerggrotter i Roccaporena, hvor Skt. Rita af Cascia bad

ASSISI MISSION ♦ Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Italy
tel: +39 075 8155 278 ♦ e-mail: bente@assisimission.net
web: www.assisimission.net